

Guia dels aucells del Parc Natural de s'Albufera de Mallorca

Per Nick Owens i Pere Vicens

El Parc Natural de s'Albufera de Mallorca, creat en l'any 1988, és un atractiu cada vegada més gran per als amants dels aucells i és conegut i apreciat fins i tot fora d'Europa. El Parc comprèn 1647 hectàrees de canyissars, canals i llacunes, camins i pinars costaners, 150 de les quals són de dunes i pinars i la resta, de zona humida. Aquesta guia s'adreça al públic en general però més especialment als que cerquen i estimen el món de les aus. El Parc, sortosament, disposa d'un equip de professionals que recullen, dia a dia, les novetats sobre la cria, l'hivernada i la migració dels aucells. Aquest treball es basa en aquestes dades, incloent-hi també les valuoses informacions de visitants, científics i ornitòlegs locals.

Una seriosa gestió del Parc, començada ara fa vint anys, ha incrementat la diversitat d'hàbitats: canals amples d'aigua lliure, àrees fangoses i zones inundables netes de vegetació, boscos de galeria i pinars, devora de grans extensions de vegetació espessa i impenetrable... Vaques, cavalls i brúfols han estat utilitzats per obrir lentament clarianes d'aigua lliure i així han creat els diferents conjunts de vegetació.

Aquesta gestió ha fet que augmenti la població d'aucells hivernants i nidificants. En quinze anys s'ha multiplicat per deu la hivernada d'aucells aquàtics. Les ardeides han passat dels 74 exemplars censats l'any 1988 als 726 de l'any 2006 (amb uns màxims de 914 de l'any 2004) i els anàtids de 451 a 6145 (amb un màxim de 8471 també en el 2004). La cria estimada de les ardeides ha passat de 20 nius d'una sola espècie (l'agró roig) en 1988 a un mínim de 272 nius al 2006 de 7 espècies (amb dades de mínim 328 nius en l'any 2003). A tot això s'hi afageix una recuperació espectacular d'espècies extingides mitjançant la reintroducció d'espècies com el gall faver i el becvermell, o la recolonització natural de la queca...

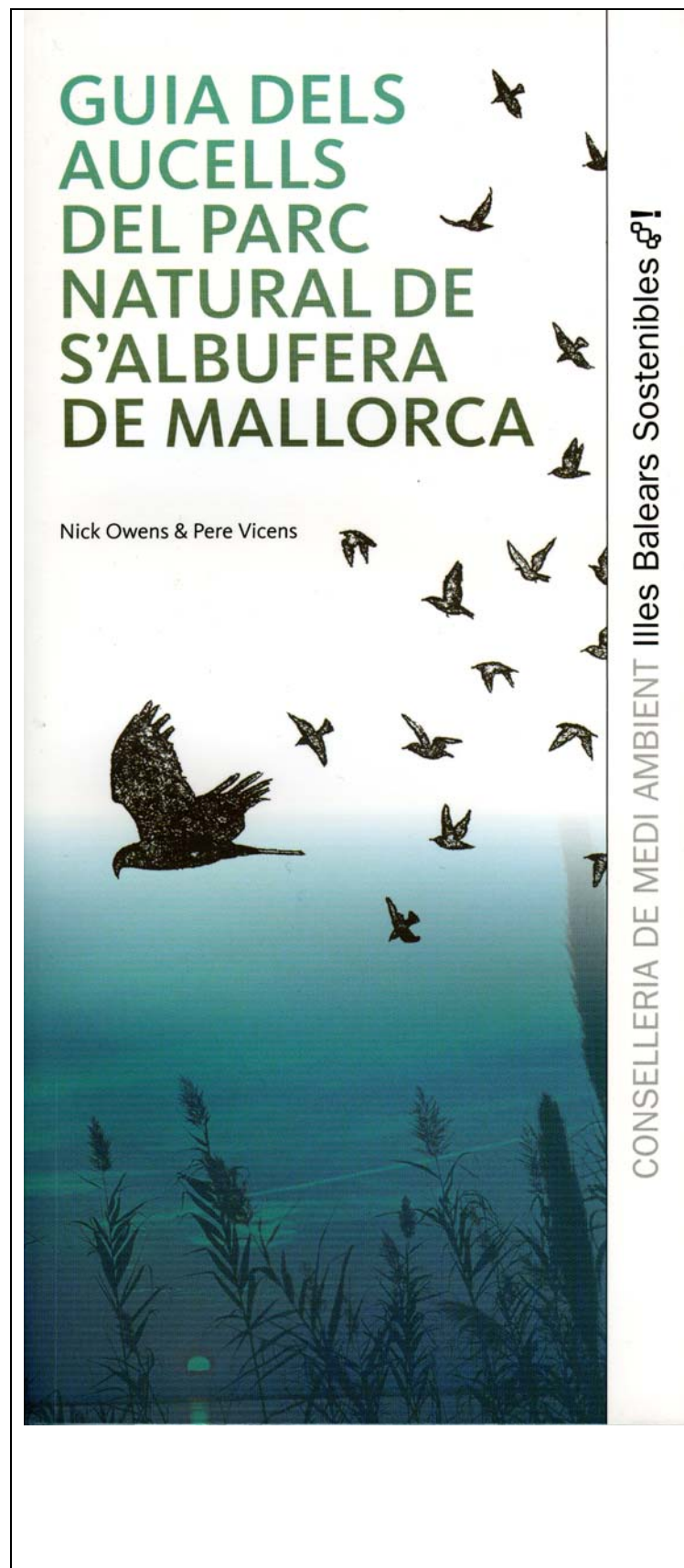
Nick Owens i Pere Vicens

La guia ha estat redactada per NICK OWENS i PERE VICENS, incorpora fotografies cedides per MATIES REBASSA i dibuixos de NICK OWENS. Ha estat coordinada per Maties Rebassa i Nick Riddiford.

Són 96 pàgines amb un format de 24x11,5 cm.

Es pot demanar aquesta publicació sol·licitant-la al Servei d'Espais Naturals.

Ardeola ralloides

9

 (44-47 cm).
Toret.

Migrant moderat. Estival molt escàs.

Màx.: 34 ex. (maig 2002)

Cria: 8-10 parelles al 2005, la primera dada de cria d'aquesta espècie al Parc és de 1997.

Voreres inundades de camins, arrossars i àrees pasturades semiobertes.

 Agró petit, de coloració terrosa en general (quan vola, però, ressalta molt el color blanc de les ales i la cua). El bec és llarg i relativament gruixut amb el coll curt. El plomatge nupcial és carabassa amb el cap estriat molt finament de blanc i negre. El bec és cel amb la punta negra. Té el costum de caminar acotat i quan vola destaquen molt el cap i el bec, relativament grossos.

Li agrada posar-se sobre els arbres, sobretot al matí de prest i abans d'anar-se'n al dormidor. És una espècie poc poruga, que es deixa observar des de poca distància. Passa l'hivern a l'Àfrica tropical.

10

Egretta garzetta

 (55-65 cm).
Agró blanc.

Sedentari abundant, amb major presència a l'hivern.

Màx.: 1394 ex. (agost 2003).

Cria: Cria des del 1993 i s'ha incrementat en 30-35 colles en el 2000. Unes 100 parelles al 2005.

Zones pasturades inundades, llacunes i canals.

 És un dels aucells més observables del Parc. La coloració, sempre ben blanca, i la presència a les zones obertes el fan detectable des de ben enfora. Semblant a l'anterior pel color (sobretot a l'hivern) i per la mida, se'n diferencia per tenir el bec llarg i negre, el cap més estirat, el coll molt llarg i els peus de color groc. Molt més petit i senzill que l'agró blanc gros, es poden veure alhora i això fa fàcil distingir-los.

Actiu des de les primeres hores del dia fins a les darreres clarors, s'alimenta de peixets, amfibis i petits invertebrats. Els horabaixes es reuneixen en grans grups, al Ras i al Cibollar, abans d'anar cap a la zona del dormidor. El seu crit és un sonor i esqueixat *raac*.